



Izdavač  
**Innamorata**

Autorica  
**Inna Moore**

Urednica  
**Dragana Golubov**

Lektorica  
**Ivana Krmpotić**

Grafičko uređenje i oblikovanje  
**Calla Negra**

Tisak  
**Booksfactory.hr, Szczecin, 2025.**  
**siječanj, Zagreb, 2025.**

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-5998-15-0

INNA

A

S

A

MOORE

A

L

A

T

A

J

N

A





# Prolog

*Moje je ime Donovan Grant i ja sam alkoholičar.*

Rečenica je to kojom je obilježen svaki moj četvrtak posljednjih pet mjeseci, samo što je subjekt na svakom sastanku netko drugi. Nova ruševina od čovjeka koja je došla u anonimne alkoholičare potražiti pomoć. Dvadeset četvrtaka i nije puno vremena da se skinem s ovisnosti koja mi je godinama ulazila u krv.

Ali i to je početak. I dobro mi je išlo.

Samo što ovaj četvrtak i nije krenuo nešto obećavajuće za mene.

Sastanak je uvijek bio u isto vrijeme, no danas mi ništa nije išlo kako treba. Moj ljubimac, mladunče vučjaka koje sam udomio prošli tjedan, lajao je čitavu noć iz meni neznanih razloga. Možda mu moram dati ime, ali niti jedno koje sam do sad smislio nije bilo pravo.

Iz istih razloga nisam čuo alarm, pa sam trčao pod tuš, istuširao se hladnom vodom, polio vruću kavu po sebi. Kako je pred zoru padala kiša, napravila je lokve u mom dvorištu i prekasno sam uočio veliku baru te posve smočio čizme. Moja karirana košulja nakon toga je zapela u grm ruža i trnje ju je poderalo.

I kad sam mislio da mi dan ne može gore krenuti, moj kamionet nije htio upaliti.

„Idi kvragu.” Opsovao sam i zatvorio vrata dvorišta, a onda odlučio po još vlažnim ulicama hodati i trčati dio puta do ureda gdje se sastajemo.

Trideset koraka dalje zatekao sam susjeda Cliffa, koji živi tri kuće od mene, kako viče na svog sina. Mrzio sam tog tipa, bio je nasilan, agresivan i posve zao. I da, bio je pravi kandidat

za anonimne alkoholičare, samo da se htio suočiti sa svojim problemom. No muškarčine poput njega nikad ne bi priznale da imaju problem.

Čim me uočio u prolazu, zaustavio se na dva metra do desetogodišnjeg Lucasa. E, tog sam malog volio. I on je na neki svoj bojažljiv način volio mene. Znao sam da to dijete nije nikad osjetilo očevu ljubav, samo prijezir i psovke.

„Jutro, Grant!” pozdravio me bezvoljno Cliff, ali je zato Lucas dotrčao do mene. Otac ga nikad nije javno udarao, ali sam bio siguran da je negdje iza zatvorenih vrata primao dobre batine.

Kad bih upitao Lucasa, on bi odmahnuo glavom i rekao da se *tata* samo dere na njega, i to s razlogom. Malac je bio uvjeren da zaslužuje usran tretman kojim ga je njegov rođeni otac častio. Smeđa kosa padala je Lucasu preko očiju i bilo je jasno da mu treba šišanje. Jednako kao i nova majica, jer ovoj sivoj koja je nekad bila bijela, rubovi su već bili uništeni.

„Dobio sam peticu iz biologije, Donovane!” pohvalio mi se, očiju sjajnih od ponosa.

„Bravo, mali.”

„Morali smo nabrojati kukce, a ja sam nabrojao više od svih!” Lucas je bio pametan, iako ponekad zvučao kao da je tek krenuo u školu. Kad bi netko s njim predano radio, to bi dijete imalo izuzetne rezultate.

„Samo nastavi tako.” Nabacio sam mu peticu i pogledom ošinio Cliffa, prije nego što sam se sagnuo i šapnuo Lucasu. „Kasnije ti donesem jednu knjigu o kukcima, može? Ali je moraš čuvati.” Lucas je samo kimnuo kroz smijeh i ostao gledati za mnom dok sam odlazio.

Požurio sam iako je bilo jasno da ću debelo kasniti. Kad me tri bloka dalje neoprezni vozač u srebrenom Audiju poprskao od glave do pete, shvatio sam što mi svemir govori.

„Vrati se kući, Grant, i odspavaj.”

Ruke sam obrisao o leđa, onaj dio košulje koji nije bio mokar, i posegnuo za mobitelom u trapericama. Ta starudija je ionako bila na izmaku života, pa mi nije bilo žao da ga smočim. Natipkao sam poruku voditelju udruge i ispričao se, potom se na peti okrenuo i vratio se kući.

Već sam mogao osjetiti kako mali naleti vjetra hlade mokru odjeću i počeo sam se ježiti. Cliffovo je dvorište bilo prazno, a dernjava se nije čula, tako da sam mirno prošao, no pogled mi je ukrao srebrni Audi parkiran pred kućom naspram moje.

To je kuća koja je pripadala obitelji Joyce, no u njoj nitko nije živio otkako je umrla vlasnica, stara Bethany. Ivy i njezin brat blizanac odselili su se u Seattle nakon srednje škole i nisam više čuo za njih.

Audi koji me poprskao sad je bio širom otvoren i niži, plavokosi muškarac s naočalama na nosu, iznosio je iz njega stvari. Potom je iz kuće izašla žena, duge smeđe valovite kose, sa širokim osmijehom na licu.

I nakon toliko godina poznavao sam taj osmijeh.

*Ivy.*

Noge su me nanijele u njihovo malo dvorište jer ako su oni bili moji novi susjedi, morao sam ih pozdraviti. Kucnuo sam po prozoru vozila koje me mimo moje volje okupalo i time privukao pozornost.

Oči koje sam godinama gledao u školskoj klupi do sebe i tajno obožavao, sad su me pogledale s iznenađenjem.

„Nebesa! Donovan?“ izustile su one usne, jednako slatke kao i uvijek, i taj glas, jednako milozvučan kao nekad.

„Bok, Ivy.“

Naslonio sam se na auto, sjetivši se da izgledam kao klošar. Neobrijan, mokar i s poderanom košuljom. No nisam mario. Ruke je povukla na usta i onda me odmjerila. Činilo se da ni ona ne mari za moj izgled jer mi je prišla te me poljubila u oba obraza. Morao sam se sagnuti da joj uzvratim. Ivy je bila curka od metar i žilet, i to me posebno oduševljavalo. Zašto? Valjda

jer sam bio gotovo metar viši od nje i kroz srednju sam školu zamišljao da sam njezin zaštitnik, da je pored mene sigurna.

„Ako si ti vozila, znaj da si me pošpricala dolje na uglu kod Morissonova dućana.”

„O, nebesa, nisam ja vozila. Žao mi je. Vozio je Cole.”

Uto se iza njezinih leđa pojavio cvikeraš i pružio mi ruku. Blagog osmijeha i s tim smiješnim naočalama, izgledao je kao šmokljan.

Da, Ivy je voljela štrebere.

Valjda zato ja nisam imao izgleda.

I očito je voljela niske tipove. Plave i glatko obrijane.

Sve suprotno od mene.

„Ja sam Ivyn suprug. Drago mi je.”

„Ja sam Donovan Grant. Išao sam u srednju školu s Ivy. Ako sve ovo znači da se useljavate, onda sam vam i susjed.” Pokazao sam mu palcem iza leđa na svoju kuću, a on je samo kimnuo. Bio je simpatičan.

„Da, useljavamo se. Otkupila sam od brata njegov dio kuće i sad je naša. Moramo je obnoviti, ali jako se veselimo ovome, zar ne, Cole?”

Piljio sam u njezine pjegice na nosu i mali ožiljak iznad obrve koji sam joj ja zadao jedne večeri kad smo se vozili na biciklima. Zagledao sam se u nju i nisam stigao izbjeći rasvjetni stup, naglo sam skrenuo i zabio se u njezin bicikl. Iz te rupice krvarila je minutama. Sjećam se da sam skinuo sa sebe najdražu majicu i prislonio je na njezino čelo.

Ivy sam rijetko kad vidio ljutu, ali tu noć bila je bijesna.

Možda mi ni danas nije oprostila što sam uništio besprije-kornost njezine kože, ali činilo mi se da ju je taj ožiljak samo učinio više posebnom.

„Onda vam želim dobrodošlicu.”

Ivy je stajala ispred mene i izvijala vrat kako bi me mogla gledati u oči. Nadao sam se da ne radi ono što smo često radili,

zurili jedno u drugo i borili se tko će posljednji trepnuti. Ovaj put trepnuo sam ja, a ona se nasmijala.

„Hvala ti, Donovan. Kao što vidiš, posla je puno, trebat ćemo radnike, stoga očekuj da ćemo sigurno doći žicati savjet. Ja sam gotovo sve zaboravila. Nisam tu bila...”

„Trinaest godina”, dodao sam prije nje i učinio je zbunjeno. Zaustila je da nešto kaže, pa sam joj odmah obrazložio. „Došla si ono ljeto kad su baku vozili u starački dom.”

„Nebesa... Da...” otegnula je.

Ona i njezina nebesa. Uvijek je spominjala nebesa. Zvučala je tako arhaično i presmiješno. Neke navike se očito ne gube, kao ni moja navika da zurim u nju. Ostalo je štošta isto u njoj, ali sad je preda mnom stajala zrela žena. Udana, da ne zaboravim.

„Ivy, kamion dolazi za pola sata“, Cole se oglasio i prekinuo naše promatranje, jer vraški je bilo čudno vidjeti moju najbolju prijateljicu nakon toliko godina ispred sebe.

„Neću sad smetati. Znae gdje sam ako nešto zatrebate.”

Namignuo sam joj i okrenuo se, u nadi da je ostala gledati za mnom. Požurio sam u kuću, presvukao se i onda, iz čiste dosade, probao pokrenuti kamionet koji je ovaj put odmah upalio. Požurio sam do knjižare kupiti Lucasu knjigu, a onda i napuniti hladnjak jer uskoro dolazi moja nećakinja Ava.

Po povratku, kad sam parkirao u svoje dvorište, ugledao sam Ivy na drugoj strani ulice.

Mahala mi je.

Mahat će mi možda svaki dan ovako, shvatio sam.

I samo tako, četvrtak je upravo postao bolji.